

ZSOLTÁR

Tiszta szívvel

BENCSIK GÁBOR

. . . szívemre hajtja fáradt fejét a sorsod, megpihen – láthatod: hűséges éji fészek, tűzkehely – aztán véréhes farkasként, lombtalan őszi erlők csendjéből visszafelesel, árulóként, dideregve, de másutt teled, így enyerem többé, ha neked sem, hát nekem sem lehet menedékhely. Átludtad a szívszerelmet, mit percenként kínáltam neked, átludtad nint részeg, álmos, kérlelhetetlen páncélos. Te, akit mindvégig szerettem. Nem is hiszed, hogy a tét, mely nekünk adatott, mekkora, milyen széles utak, milyen fenyvesek, szűk szemű, kedves manócskák, a hábo-út hagyott, kifulladt életek utolsó gyertyalelkű őrei, fénytelen, barangrejtett, de meseszép cseppkövek üveghangjai és magányba varrt, hosszú körmű, de szégyened biztosan rejtő boszorkányok, aztán az aranykapu, a vízen táncoló tündérek, legkönnyedebb perceid muzsikái kínálják titkukat. . . De csak ha velem indulsz lépni, csak ha velem vállalod a harcokat! Ne máshol keresd a kulcsokat, bennem, ki féltve őrzöm, óvom minden arcodat, ki csak arra vár, hogy lelkén teljesítsd ki önmagad. . . Ne hidd, hogy egyedül bármilyen hídon, boltíven áthaladsz, mert a belépést őrző oroszlán felvont szemöldökkel kérdi majd: csak így, egymagad?

Az őszinteség mérgét és mézét válaszd! Mert kit magad helyett küldesz, lehet kemény katona, vértelen báb, akinek téged kereső és sújtó létmeleg kéz nem használ, ki feszülő hátát fordítja hullámnak, s kést ragad, ha feléd kószál egy-két éhező, csak maroknyit váró vad. . . zsoldosod, ki selymes kendővel simít végig hálás arcokat, mint egy szenvtelen kar, mely hajnalonként minden mocskodat makacsul kitakar. . . árvaságod bohóca, aki percenként alkuszik, védve véd, kiszolgál, de

mindaközben már rád mered, csak téged támad, téged vádol, kinek szorítása kemény, halálos. . . láthatod, büszke magányod hiába foltozod. . . Hát kelj harcra véle, mutasd meg izmaid erejét, az élő húst, te fegyvertelen. . . gyengeségeddel zúzd szét világát, erőtlenségeddel morzsol össze, és hagyd a föld felett, temetetlen. . .

. . . és így szégyellnéd magad?. . . viszketnek a tekintetek, melyek valódi viaszteted látják, túl mélyre nyúlnak a ránduló markok?. . . levegőd nincs? Így, páncélok közt, páncél nélkül lehet?. . . Tudod a választ, hát térj be hozzám, hogy meztelen, falnak döntött háttal, együtt fogadjuk a halált. . . én testetlenséged keresem, a formátlant, a tisztát, aki kés és tányér nélkül is jóllakik, a játékos szüzet, a büszkén beteget, anyaméhet és meredő ágyékot, a lehetetlent. . . a bennem égő tűz réteket felperzselő, hozzád tartó mintáját, közös halálunk családfáját. . . tudod, léttelen és képtelen, hogy a létezzhetetlen ragad magával, mint egy csecsemőt, az idő, kit képre sem becsültem, kivel sohasem leltem pletykapadot. . . most ő súgja, hogy mondjam: csak a szeretet maradt, mi összefoghatja a sértett élteket, álmatlan képeket, csak a szeretet, mellyel veled from meg minden világnak, hogy csak egymáson keresztül érhet be szüretre boldogságunk. . . minden kertünk széthalt, a szépség, mit birtokolni értünk, csak formázhatatlan jaj, a szépség, a verhetetlen, az időn kívüli. . . térvész és észbizony csak hazugság, a porból vacogom neked és Neki: hazudtatok, kezdettől fogva végig, formát és betűt, ízt és számot. . . barátságot, a legszentebbet, hát színtelen már a kétségbeesésem. . . csüggendő választalanság, közöny, fogadj vissza télbe, hóba, örök özvegységbe! Barátom! Hozzád beszélek, s te valahol máshol jársz, csak néha pillantsz fel rám, hajnali szemekkel, várakozón. . . hányszor intsek még feléd, hány poharat töltsek borral?. . . neked is nyújtanod kell morzsát, nyers füvet rejtett rétjeidről! Te süket! Nem szenveded az utolsó kenyeret: az Ó-te-én háromszóget.

Hozzád már nem beszélek, csak Neki írhatok. . . nem voltam puhány, csak kívánságod a szépre, ki szívcsücsködhöz szegezi magát, ki szavadon csügg. . . és mit adtál?. . . testtelen kebledet, múltó meleget, lucskos ágyat, karcsú gondolatot, fölényes eszmefűzést, semmi más? . . . mit akartál, hogy hiányod egymás felé fordítson minket? . . . hogy egymáshoz szökhessünk az önrontás elől? . . . hát akkor miért nem engedted beteljesülni ezt az utat? . . . Sanyarú a keresődüh, amivel feléd bukdácsolok, szinte kéjelgő tűzvér, mérgezett pincék lélekvirága, perchabzsoló ösztönér.

Sarkosra faragtál itt mindent, a beteljesületlent hagytad mámoros

tétlenségbe hátra, ennyit kaptunk? Szegezd elénk érthetetlen lelkiismereted, szegezd elénk magad! . . . Aranyod fényét csak teherként érzem, szigettelen tengerem jegében, hol a léket, mit szomjazó testemen vágtaal, újra betölti a magány. . . és mégis rólad szól azóta minden vers, tett és vágy. . . csak rólad álmodom, csak a hazáról, mely visszafogad, a szégyenteljest, a kurvát, földbe száradt tölgyfát, csak rólad írok, lásd kenyértelen, támasztalan zálogod és kívánságod, kormánytalan, elveszett hajósod, mosoly és bú egyazon szolgálja, otthontalan vadállat. . . Orvosság és ital görbéjét keresem, csak rajtad kívül, tudom, bűnözöm, bőrünk: szíved tagadása. . . de boldogtalan, barátatlan, vagány létutat jelöltél számomra, kóróval, tövissel, viselhetetlen súllyal, ne sírj, ha fáj, mit rám osztottál, embernek ez kevés és sok, csak mámor és halál bírja erőszakod. . . Fázom, itt a konyhában az egyedüllét szorít testedhez, máris érzem melegét, verset frsz ajkunkra, szépet és áldást, imát, poklok átkát. . . és öleléseden keresztül szeretem ezt a jeltelen, ijedt világot, hová felelőtlen, szívgyöngyöddel sújtottál, szeretem, talán jobban, mint hazámat, kertedet, mert tétlenül és fájva állnak előttem a társak, az élet, mit képének csalásába öltöztetted félve, reszketve mereng, reménytelen, szinte szívtelen, gazdájával: egy lelketlen kanással. Mezőtlen, éhes madarak, de tiéd vagyunk, nézz ránk, csak este, csak reggel, mikor törött csőreinkkel önnön fészkeinket szórjuk, verjük szét a hátrába, mikor elborult aggyal koldulni kezdjük a halált. . . bizonyíts, ha mi így szomjasan, kúttalan is bizonyítani tudunk, harangba öntött tudatlanságunkkal.

*

Írjunk hát hajnalig! . . . két angyal áll mellettem, nem is hiszed, szárnyuk még mellemen pihen. . . lopni szeretnék tollat. . . vagy a suhanás emlékéit, de szép fájdalomban itt hagynak. . . összenéznek, a titkot tudók, a fejem felett, még mint halálhoz láncolt beteget megszeretnek, de már léttelen. . . az első meleg sodrást szárnyuk alá fogják. . . maradok. . . én, szárnytalan, kinek magasságát és mozgékonyágát vágyjam? . . . Szép arcotok, meztelen, forró mellbimbótok már nem ölel, mint a vérbajost, napról napra csak az alázat kezel. . .

Hát büntessetek, önnön szégyentek fogan, hisz büntelen maradtam, atyátok szavát fogadva, törvényt, keringéstek mégis eljátszva! . . . A szeretet szabadsága határtalan, hát embert gyilkolhat. . . így ki érti elszórt betűid, útmutatásod, szótlán elvárásod? . . . Katona, pap, közem-

ber? Halálrémult, létkövetelt hajnali részeg? . . . Merülő, zuhanó, úttalan koldusok, nagy, fekete várak didergő ura, képtelen hit és kereszt? . . . Hitünkön mégsem múlhat léted. . . Mint a csiga, kit a hullám riaszt, még bűvök tűnő szárnyatok alá, óvjatok! Kevés időnk maradt? Mi ez a sejtelem, mi vár? Hatalmas, fényes ország, vagy élettelen, koromsötét kár?

Hiába küzdtem szépért, miben vers szeretetlen kereng, miben léted látni véltem! Hiába!

Terítsd magadra köntösöd, fordíts háttat, én mindvégig maradok: szilaj, szügvéreztető lovasod, kápolnacsend bársonyméltóságú őre, „bűnöd” makacs tükörképe, csak embertelenségben ember, csak a szeretetben ördög, ördögösségében pedig irgalmad fáradt vendége.

Kegyelmed mértékével rajtam mérd most magad!

Várom parancsod, mondd ki, ha te sem félsz, én sem félek.

1991 májusa

